

GEORGES DUMITRESCO

În suflet am zidit dumnezeirea

Întemnițarea abuzivă și despotică a regimurilor totalitare, sub aspectul ei legal juridic și psihosocial, reprezintă o privațiune de libertate samavolnică și arbitrară, precum și o desfigurare premeditată a demnității umane.

Sanționarea disproporționată, încadrată în ticluite legiuri arbitrare și scelerate, considera drept infracțiune nu numai vinovăția flagrantă, universal reprimată; ea se extindea cu aceeași rigoare și la atitudini și opțiuni considerate delictuale. Samavolnicia legilor măsluite legifera represibilă toată gama de comportamente și opinii personale inocente, precum: intenția, dezaprobarea, ostilitatea, tănuirea și chiar fervoarea religioasă (misticismul).

Prizonierul, împricinat după criteriile unei legislații tiranice și diabolice, este stigmatizat drept „deținut politic“.

Dezrădăcinat brutal din viața lui familială, profesională și socială, ocașul primejdios este transferat, din gulagul cotidian de semilibertate, în geolele pestilențiale ale mediului carceral. Victima, căzută în ghearele zbirilor inepti, îndoctrinați și manipulați, este învinuită de crima de a-și exprima crezurile cât și a vădi preferințe față de adevăratele valori ale culturii și civilizației. Ancheta, condusă cu brutalitate inchizitorială, excluzând dreptul de apărare, este o înscenare abjectă, ce sfidează cele mai elementare norme de omenie.

Temnița reprezintă epilogul, soluția finală previzibilă și judicioasă a unui act delictual, stabilit prin mărturii și confruntări, exprimând spațiul circumscris de ispășire a pedepsei fixate, după ce au fost epuizate argumentele apărării, revizuirile și recursurile. Încarcerarea, în genere limitată în timp, incită la introspecție, reflecție și reeducare. Această perioadă de îngrădire a autonomiei, supravegheată și presărată de căințe și decizii, poate fi benefică în perspectiva unui proces de conștiință veridic, motivant și revelator.

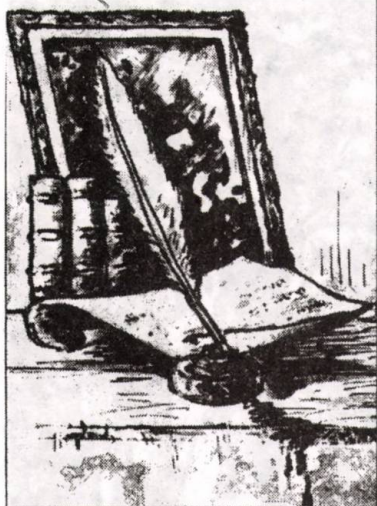
Adesea, însă, acest pestrîț, vindicativ și imprezibil mediu carceral poate genera contacte nefaste și recidive complice în perspectivă. Pentru deținutul politic, redus la umilitorul lui statut de vertebrat supraviețuitor, sentimentul permanent de nevinovăție este devastator. La această prăbușire morală ucigătoare se adaugă condițiile mizere de izolare, supliciile conspirativ întreținute de către anchetatorii stupizi și înfierăți, dublați de subgradați neghiobi și vulgari. Trândavii satelor și mahalalelor au îngroșat rândurile temnicerilor, recrutați pe criterii de obediență, mimetism servil și îndoctrinare.

Toată această adunătură de uniforme ce exala ură și mediocritate era condiționată de o lozincă-ideal – „lupta de clasă”. Înregimentați în structuri represive, slujitorii ei zeloși se sileau să compenseze jalnica lor vacuitate cu necurmăte brutalități, în disproporție cu ipostazele conjuncturale.

Claustrarea și precaritatea deținutului erau agravate de condițiile sordide de igienă, umilințe și insulte. Nedumerirea și panica dominau starea psihică a prizonierului, care era supusă unor introspecții și decantări succesive. Permanentul dialog se opera cu propria-i conștiință care, pronând nevinovăția, era incapabilă de a-i furniza explicații sau soluții.

*Georges
Dumitrescu:
un om, un artist.
Un aventurier
neobosit pe căile
memoriei, în
labirinturile istoriei:
vagabond solitar
în universul mărilor
și stelelor, cântând
îțele sufletești,
vrând să citească
pe oceanul
imposibilului
scriitura vieții.
Semnul, culoarea,
proiectarea operei
lui Dumitrescu
aparțin omului,
neliniștii omului în
neconținută mutație
în căutarea
impetuoasă a
certitudinii...*

Gianni Bruni

Împovărat de depănarea anilor pe fuiorul timpului și bântuit de nostalgia meleagurilor natale, resimt ca o rană deschisă vitregirea gliei și cerului Patriei, a obârșiiilor, crezurilor, arșițelor și viselor încropite.

Stârnit de ghețuri, împruținat de suferință și pândit de neliniști și presimțiri, înalt fiecare frântură de timp la dimensiunea eternității, mulțumind Atotputernicului pentru păsuiala cu care m-a milostivit.

august 2002

Române ia-ți în mâini destinul

De ți-a fost scris, nu să îți curmi,
Ci doar să îți îndupleci chinul
Și stavilă să pui la toată cazna uzurpării,
Române, fără preget, ia-ți în mâini destinul
Și nu căta buimac și-nfrigurat,
Cu ochii ținuiți spre geana zării,
Vreun ciot infernal al îndurării.
Trezește-te și scutură a hibernării amorțeală
Și-nlătură fără răgaz păienjenișul ce ți-a fost țesut
Cu-atâta viclenie, ură și migală,
Cu năvălitate jafuri, temniță și cnut,
În numele unei utopice și samavolnice doctrine,
Amestec de fățarnicie, răzbunare și urzeală.
Fii demn de ai tăi bravi și temerari înaintași
Ce-n suflet ți-au sădit dârzenie și vitejie,
La al tău zbuciumat destin, făuritori sunt și părtași,
Căci a lor jertfă stă înscrisă-n veșnicie.

